U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. B. V.**, zastoupená Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2021, č. j. 41 A 30/2021 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Nadi Smetanové, advokátky.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 9. 12. 2021, č. j. 41 A 30/2021 – 38, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. CPR-4907-2/ČJ-2021-930310-V223. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPB-66599-72/ČJ-2019-060026, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území ve lhůtě 60 dní podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

[2] Krajský soud nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobkyně žije na území ČR od roku 2008 a v minulosti zde měla dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Její poslední povolení k pobytu platilo do **6. 4. 2017**. Dne 26. 5. 2016 však Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, povolení k dlouhodobému pobytu

žalobkyně zrušilo, neboť v Schengenském informačním systému byl o žalobkyni záznam ohledně jejího předchozího vyhoštění z Norska, kde v roce 2015 neoprávněně pobývala. Žalobkyně se proti rozhodnutí Ministerstva vnitra odvolala ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“), která její odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Proti rozhodnutí Komise ve věci zrušení dlouhodobého pobytu podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu a požádala o přiznání jejího odkladného účinku. Usnesením ze dne 8. 6. 2018 krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal a poté rozsudkem ze dne 21. 5. 2020, č. j. 62 A 75/2018 – 42, žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně, kterou brojila proti posledně uvedenému rozsudku krajského soudu, rovněž zamítl rozsudkem ze dne 25. 10. 2021, č. j. 3 Azs 194/2020 - 45. Krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku dále uvedl, že žalobkyně dne 6. 3. 2017 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo vnitra řízení o této žádosti dne 14. 5. 2018 zastavilo s ohledem na to, že její povolení k pobytu bylo pravomocně zrušeno. Žalobkyně se i proti tomuto rozhodnutí neúspěšně odvolala, soudního přezkumu rozhodnutí se však nedomáhala. Rozhodnutí Komise o zamítnutí odvolání nabylo právní moci dne **16. 1. 2019**.

[3] Krajský soud dále konstatoval, že mezi stranami je spor o tom, zda žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně a policie mohla vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území. Oprávněnost svého pobytu žalobkyně dovozuje z přiznaného odkladného účinku její žaloby proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku). K tomu krajský soud uvedl, že shora popsaný názor žalobkyně nesdílí. Z § 73 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) totiž vyplývá, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Cizinec by se tak měl dostat do stejné právní situace, v jaké byl předtím, než bylo vydáno rozhodnutí, které napadá žalobou. Při posuzování otázky, jaké důsledky přiznaný odkladný účinek vyvolává, je nutno důsledně vycházet z předmětu správního řízení a předmětu rozhodnutí, ve vztahu k němuž se odkladný účinek přiznává. Jiná bude situace v případě, pokud jde o rozhodnutí o neudělení pobytového oprávnění, neprodloužení pobytového oprávnění nebo jeho zrušení. Ne vždy bude důsledkem přiznání odkladného účinku žalobě zachování legality pobytu cizince.

[4] Pokud jde o **zrušení** pobytového oprávnění (což je případ žalobkyně), přiznaný odkladný účinek může jeho platnost zachovat, ale jen do okamžiku, než by jinak doba, na níž bylo toto oprávnění uděleno, uplynula. Důsledkem nemůže být prodloužení platnosti povolení k pobytu do doby pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě, nýbrž pouze zachování jeho původní platnosti (v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 Azs 512/2019 - 50). Odkladný účinek má proto význam, pokud jej soud přizná v době, kdy původní platnost zrušeného pobytového oprávnění dosud neskončila. Pokud tedy v projednávaném případě platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu skončila ke dni 6. 4. 2017 a krajský soud přiznal odkladný účinek žalobě podané proti zrušení tohoto pobytu teprve dne 8. 6. 2018, v okamžiku rozhodnutí soudu o odkladném účinku již žalobkyně žádným platným pobytovým oprávněním nedisponovala. Přiznaný odkladný účinek žaloby proto na legalitu jejího pobytu neměl žádný vliv. Oprávněnost pobytu žalobkyně na území ČR se v té době odvíjela pouze od podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu,

se kterou se pojila fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Fikce pobytu podle uvedeného ustanovení svědčila žalobkyni do 16. 1. 2019, tj. do nabytí právní moci rozhodnutí, kterým Komise zamítla odvolání ve věci zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně žalobu nepodala. Pokud by tak učinila a soud by jí přiznal odkladný účinek, legalita jejího pobytu by byla nesporná. Krajský soud uzavřel, že pobyt žalobkyně v rozhodné době byl skutečně neoprávněný, policie tedy nejednala nezákonně, jestliže žalobkyni stanovila povinnost opustit území.

[5] Krajský soud připustil, že se žalobkyně v tomto případě stala do velké míry obětí nepřehlednosti zákona o pobytu cizinců a své důvěry ve správnost aktů veřejné moci. Na tom, že se dostala do situace neoprávněného pobytu, ona sama nenese „*velkou vinu*“. O skutečnosti, že správně „*rozlousknout*“ otázku (ne)oprávněnosti jejího pobytu nebylo snadné ani pro cizineckou policii, která tuto problematiku řeší při své každodenní činnosti, svědčí i procesní vývoj věci. Policie nejprve „*řízení o správním rozhodnutí*“ (zřejmě se jedná o chybu v psaní a krajský soud mínil „*řízení o správním vyhoštění*“) zastavila a než po přezkumném řízení nadřízeného správního orgánu pravomocně rozhodla o povinnosti žalobkyně opustit území, uplynuly více než dva roky, během nichž byla žalobkyně v nejistotě ohledně svého pobytového statusu. To ovšem nic nemění na tom, že pobyt žalobkyně v rozhodné době byl neoprávněný.

[6] Krajský soud uzavřel, že vycestování žalobkyně do Vietnamu (jako důsledku jí stanovené povinnosti opustit území) nezpůsobí nepřiměřený zásah do jejího práva na respektování soukromého života. Žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné vazby; ač zde žila více než 13 let, nezískala povolení k trvalému pobytu. Její společenský život se odehrává výhradně ve vietnamské komunitě a nelze proto tvrdit, že by se výrazněji integrovala do české společnosti. Krajský soud navíc ve shodě se správními orgány zdůraznil, že oproti rozhodnutí o správním vyhoštění se rozhodnutí o povinnosti opustit území nepojí se zákazem opětovného vstupu do ČR, respektive EU. Žalobkyně proto má po vycestování možnost vyřídit si nové pobytové oprávnění.

[7] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Spojila ji s návrhem na přiznání odkladného účinku. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dosud neřešil otázku ochrany důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci v pobytových věcech. Domnívá se, že pokud by Nejvyšší správní soud k této otázce vyslovil svůj právní názor, může se jeho postoj dotknout dalších cizinců žádajících o pobytové oprávnění, kteří se ocitnou v podobné situaci jako žalobkyně. Kromě toho je dle stěžovatelky přijatelnost kasační stížnosti dána také tím, že krajský soud žalobu nesprávně posoudil, čímž bylo zasaženo do jejího hmotněprávního postavení.

[8] Stěžovatelka dále nesouhlasí s krajským soudem, že přiznaný odkladný účinek žaloby či kasační stížnosti může platnost povolení k pobytu zachovat pouze po dobu jeho původní platnosti. Poukazuje na to, že krajský soud přiznal žalobě proti rozhodnutí Komise ve věci zrušení pobytu odkladný účinek, ačkoli si byl vědom, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu už skončila. Stejně tak Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti žalobkyně odkladný účinek dne 28. 8. 2020 (usnesením č. j. 3 Azs 194/2020 – 36 – pozn. soudu), tedy více než 3 roky po uplynutí doby platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu. Nesouhlasí s krajským soudem, že usnesením o přiznání odkladného účinku „*nebylo co odkládat*“. Dodává, že ačkoli jí krajský soud přisvědčil v tom ohledu, že se do velké míry stala obětí nepřehlednosti zákona o pobytu cizinců, přesto konstatoval, že její pobyt v rozhodné době byl neoprávněný. Tím krajský soud popřel princip ochrany důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci (v této souvislosti se stěžovatelka dovolává závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II ÚS 216/2018, které mají být analogicky použity také v nyní projednávaném případě).

[9] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatelka podrobně rekapituluje průběh správního řízení - zejména vysvětluje, proč měla legitimní očekávání, že se nachází území ČR oprávněně - a opakuje svoji žalobní argumentaci. Uvádí zejména, že správní rozhodnutí ve věci její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a nyní přezkoumávané rozhodnutí o povinnosti opustit území mají svůj původ v rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu, ačkoli toto rozhodnutí nemohlo po dobu přiznaného odkladného účinku působit žádné následky.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a napadený rozsudek, s nímž se ztotožňuje.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 4. 2021, které je relevantní pro projednávanou věc s ohledem na vydání napadeného rozsudku dne 9. 12. 2021, viz přechodné ustanovení v čl. II novely s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.) totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[12] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2005 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zmiňovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Jak je uvedeno výše, nově se jedná o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, nikoli již jen kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto tento soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[13] Podle již zmiňovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu

v řízení o kasačních stížnostech v „samosoudcovských věcech“ je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[14] V projednávané věci spatřuje stěžovatelka přijatelnost kasační stížnosti v prvé řadě v tom, že kasační soud - dle jejího mínění - ve své judikatuře dosud neřešil otázku ochrany důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci v pobytových věcech. Dále je podle ní přijatelnost kasační stížnosti dána tím, že krajský soud žalobu nesprávně posoudil, čímž bylo zasaženo do jejího hmotněprávního postavení. Ani jeden z jí tvrzených důvodů přijatelnosti kasační soud neshledal.

[15] Předně je třeba uvést, že otázkou ochrany dobré víry cizinců ve správnost aktů veřejné moci v pobytových věcech - jak ji široce vymezuje stěžovatelka - se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí [například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 – 32, řešil otázku dobré víry cizince v legálnost jeho pobytu v době platnosti pobytového (překlenovacího) štítku]. Dále v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 - 45, kasační soud konstatoval, že dobrá víra cizince v oprávněnost jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění. Posledně uvedený závěr je použitelný také na nyní projednávanou věc: jestliže kasační soud shledal, že dobrá víra není rozhodná pro správní vyhoštění, tím spíše (argument *a maiori ad minus*) nemůže být rozhodná v řízení o povinnosti opustit území, jakožto nejmírnějšího opatření pro neoprávněně pobývající cizince na území ČR.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestřela žádnou jinou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud nyní vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Konečně stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádná **konkrétní** tvrzení, která by bylo možné kvalifikovat jako zásadní pochybení krajského soudu ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, neboť v souvislosti s otázkou přijatelnosti kasační stížnosti jen obecně uvedla, že krajský soud žalobu nesprávně posoudil, čímž bylo zasaženo jejího do hmotněprávního postavení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v rámci této kategorie přijatelnosti (tj. **zásadního** pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele) není povolán přezkoumávat **jakékoliv** pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení takové intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Jak je popsáno výše, stěžovatelka v tomto ohledu v souvislosti s přijatelností kasační stížnosti nic konkrétního neuvedla.

[17] I přes výše uvedené Nejvyšší správní soud dodává, že se bez výslovné námitky stěžovatelky zabýval tím, zda by mohlo být zásadním pochybením ve smyslu usnesení zdejšího soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 to, že krajský soud dostatečně nezohlednil při posuzování důvodnosti žaloby, která se týkala rozhodnutí o povinnosti opustit území, že se stěžovatelka spoléhala na přiznaný odkladný účinek žalobě a kasační stížnosti ve věci rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu, který jí založil legální pobyt na území ČR. Kasační soud dospěl k závěru, že tomu tak není.

[18] V první řadě je podstatné, že stěžovatelčino povolení k dlouhodobému pobytu mělo platit pouze do **6. 4. 2017.** Dne 6. 3. 2017 podala žádost o *prodloužení* povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo vnitra toto řízení dne 14. 5. 2018 zastavilo s ohledem na to, že její povolení k pobytu bylo pravomocně zrušeno. Stěžovatelka se proti tomuto rozhodnutí neúspěšně odvolala, **správní žalobu ovšem proti rozhodnutí o odvolání nepodala**. Rozhodnutí Komise o zamítnutí odvolání stěžovatelky ve věci žádosti o **prodloužení** povolení k dlouhodobému pobytu nabylo právní moci dne **16. 1. 2019**, přičemž **pouze do tohoto dne stěžovatelce svědčila fikce oprávněného pobytu**. Nelze přisvědčit stěžovatelce, že měla důvod se domnívat, že přiznaný odkladný účinek žaloby a kasační stížnosti ve věci **zrušení** povolení k pobytu, včetně zde stanovené povinnosti vycestovat do 30 dnů, jí založil legální pobyt do března 2019 či snad až do roku 2020. Rozhodnutí o přiznaném odkladném účinku žaloby, respektive kasační stížnosti, ve věci rozhodnutí o **zrušení** dlouhodobého pobytu nemohlo nahradit pobytové oprávnění, jehož platnost již uplynula (viz výše).

[19] Jinak řečeno, veškeré legitimní očekávání stěžovatelky o legálnosti jejího pobytu *de facto* skončilo v okamžiku, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Komise ve věci její žádosti o *prodloužení* povolení k dlouhodobému pobytu (tj. 16. 1. 2019); tehdy zjistila, že v tomto řízení nebyla úspěšná a soudního přezkumu se následně nedomáhala. Žalovaná tedy v řízení o povinnosti *opustit území*, které je relevantní v nyní posuzované věci, nepochybila, pokud stěžovatelce s ohledem na její nelegální pobyt v rozhodném období uložila povinnost opustit území. Správní orgány totiž v tomto řízení neměly možnost uvážení, zda budou neoprávněný pobyt tolerovat nebo ne. Pokud krajský soud dospěl k výše popsaným závěrům, postupoval v souladu s relevantní právní úpravou; tím spíše se nemohl dopustit ani zásadního právního pochybení ve smyslu usnesení kasačního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[20] Závěrem zdejší soud *obiter dictum* podotýká, že s ohledem na okolnosti daného případu (které krajský soud detailně popsal zejména na stranách 1 až 2 svého rozsudku) je lidsky pochopitelné, že sama stěžovatelka nemusela mít jasnou představu o tom, do jakého okamžiku v ČR pobývala legálně. Podstatné však je, že byla ve správním i soudním řízení zastoupena advokátkou, právní profesionálkou (viz generální plná moc udělená stěžovatelkou této advokátce ze dne 21. 3. 2016), která ji mohla poučit o možnosti podat správní žalobu proti rozhodnutí Komise ve věci žádosti o prodloužení povolení k pobytu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby, aby mohl být pobyt stěžovatelky na území ČR nadále legální. Jak je popsáno výše, pokud tak neučinila, nemůže se nyní dovolávat legitimního očekávání oprávněnosti jejího pobytu v rozhodném období, k němuž se vztahovalo rozhodnutí o povinnosti opustit území.

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž představuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost zjednodušený meritorní přezkum, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí

kasační stížnosti, např. pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Na danou věc proto nedopadá pravidlo uvedené v § 60 odst. 3, větě první s. ř. s., dle něhož *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta*.

[23] Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

[24] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Nadi Smetanové, advokátky se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. března 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu